

50% úrok, dále že dne 18. srpna 1924 5.000 Kč od obžalované obdržela a při tom se zavázala, zaplatiti obžalované do konce září 1924 i s 50% úroky, tedy celkem 7.500 Kč; na jiném místě důvodů rozsudek praví: »Že jednání D-ové bylo lehkomyšlným, když žádost o půjčku ještě vyřízenou neměla a nemohla tudíž s bezpečností s ní počítati, o tom nabyl soud plného přesvědčení«.

Stejně neospravedlněnou jest ona námitka, posuzuje-li se s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., t. j. v tom smyslu, že v jednání D-ové byla soudem prvé stolice mylně shledána lehkomyšlnost po rozumu §u 2 císařského nařízení. Lehkomyšlností ve smyslu tohoto ustanovení zákona míněno jest nerozvážné počínání si při uzavírání peněžních obchodů, nasvědčující tomu, že ten, kdo se zavazuje, se nestará o následky, ačkoliv si jich musí býti vědom. Takovouto lehkomyšlnost shledal nalézací soud právem v jednání D-ové, jež, jak zjistil, nemohla s bezpečností počítati s příznivým vyřízením žádosti o bezúročnou půjčku 14.000 Kč a přece se zavázala, že zaplatí obžalované koncem září 1924 místo 5.000 Kč, jež dne 18. srpna 1924 půjčeny obdržela, 7.500 Kč. Namítá-li zmateční stížnost, že není lehkomyšlností, když někdo, jemuž se naskytla možnost, nabýti živnosti a zajistiti si tím existenci, slibuje tomu, kdož mu tuto možnost pro celý život zopatří, značnou odměnu, »že to není lehkomyšlností, slibuje-li takovou odměnu osoba, která může s větším příjmem a se splněním nějaké patrné pohledávky počítati«, a že neběží o lehkomyšlnost, má-li dlužník pevný úmysl, to, co si vypůjčil, vůbec nevrátiti, neprovádí tím důvod zmatečnosti způsobem, odpovídajícím zákonu; neboť nedrží se skutkových zjištění nalézacího soudu, jak by při správném provedení tohoto důvodu zmatečnosti činiti musila, nýbrž vychází ve všech těchto směrech ze skutkových předpokladů, nalézacím soudem nezjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Popírá-li obžalovaná ve zmateční stížnosti, že nelze mluvit o »lehkomyšlnosti« jednání Anny D-ové a že o ní nevěděla, sluší poukázati ke skutkovému zjištění napadeného rozsudku, stížností nedotčenému, že obžalovaná sama se D-ové, slibující zaplacení 7.500 Kč, ptala, zda ví, co slibuje, z čehož dozajista dlužno usouditi, že si obžalovaná sama uvědomila, že jednání D-ové jest nerozvážné a že se D-ová ani nestará o následky, se slibem tím spojené.

Čís. 2113.

Není zmatkem čís. 1 §u 281 tr. ř., účastnil-li se rozhodování soudce, proti němuž byly uplatněny důvody odmítací (§ 72 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 2. října 1925, Zm I 350/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 a 493 druhé věty tr. zák., zruší napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Důvod zmatečnosti čís. 1 Šu 281 tr. ř. spatřuje obžalovaný v tom, že nalézací soud nebyl řádně obsazen, ježto prý se rozhodování účastnil soudce vyloučený. Za soudce vyloučeného pokládá zmateční stížnost kmeta Josefa F-a proto, poněvadž ho stěžovatelův obhájce na počátku hlavního přeličení odmítl pro předpojatost z toho důvodu, že v článku, pro nějž je stěžovatel obžalován, jest stať o židovstvu, a poněvadž odmítnutí to neuznáno nalézacím soudem důvodným. Zmateční stížnost jest však v tomto směru bezpodstatnou. Podle Šu 281 čís. 1 tr. ř. je rozsudek zmatečným, účastní-li se rozhodování soudce podle §§ů 67 a 68 tr. ř. v y l o u č e n ý. Dle protokolu o hlavním přeličení, což ostatně zmateční stížnost sama uvádí, odmítl obhájce stěžovatelův kmeta F-a z důvodů p ř e d p o j a t o s t i, již zmateční stížnost odůvodňuje tím, že mu jako příslušníku racy židovské bylo rozhodovati o věci soukromého obžalobce, příslušníka téže racy pro článek o židovstvu. Poněvadž však zmatečnost podle znění čís. 1 Šu 281 tr. ř. zakládá jen účast soudce podle §§ů 67 a 68 tr. ř. z rozhodování v y l o u č e n é h o, nemůže zmatečnost podle tohoto ustanovení založiti účast soudce, proti němuž se uplatňují pouze důvody odmítací (§ 72 tr. ř.).

Čís. 2114.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Úřraty trestního řízení (svědečné) nejsou »škodou« ve smyslu Šu 4 zákona.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, Zm I 486/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. května 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 tr. zák., zrušil však podle Šu 290 tr. ř. z moci úřední výrok, že se obžalované podle Šu 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. ukládá za povinnost, nahraditi náklady trestního řízení, zejména svědečné. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Při vyřizování zmateční stížnosti shledal zrušovací soud, že bylo ve směru stížností nevytýkaném trestního zákona v neprospěch obžalované nesprávně použito, že totiž nalézací soud při vyměřování trestu vykročil ze své moci trestní (§ 281 čís. 11 tr. ř.). Podle Šu 290 tr. ř. byl proto zrušen výrok nalézacího soudu, že se obžalované podle Šu 4 zákona o podmíněném odsouzení ukládá za povinnost, nahraditi náklady trestního řízení, zejména svědečné, ježto tímto výrokem vykročil soud ze své moci trestní. Podle Šu 4 zákona o podmíněném odsouzení má soud podmíněně odsouzenému zpravidla uložiti, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil, a aby dal zadostučnění. K této škodě,